

Asılsız iddialara kaynağından cevaplar

Yazar Soner Yalçın'ın "Efendi-2" isimli kitabı, büyük bir gürültü ve sansasyonla piyasaya sürüldü.

Kitap hakkındaki ilk duyuruyu, Hürriyet gazetesi sürmanşetten verdi. Üstelik, geniş kamuoyunu elektriklendirecek bir haberin sunumuyla birlikte...

İki gün peşpeşe devam eden gazete haberine göre, yazar Soner Yalçın'ın kitabında Said Nursî'nin Urfa'dan uçakla alınan naaşının denize (Akdeniz) atıldığı iddia ediliyor.

Birinci Bölüm

Hürriyet, ertesi günkü (22 Haziran 2006) haberinde ise, naaşın Urfa'dan nakli ve Isparta'da defni ile ilgili resmî "zabit varakası"nı yayınladı. Böylelikle, Soner Yalçın'ın iddiası aynı gazete tarafından da suya düşürülmüş oldu.

Öte yandan, kitabında Said Nursî ile ilgili daha başka iddialara yer veren Soner Yalçın, meselâ ebced ve cifir ilmine dair "Gizli ilimlerde, gelecek olaylar hakkında tahminlerde bulunmakta, büyü yapmakta/bozmakta vb. kullanılır" denildikten hemen sonra Said Nursî ile bağlantılı şöyle bir misâllendirmeye geçiyor:

"Örneğin, Said-i Nursî cemaati içinde dışarıya hiç sızdırılmamaya çalıştıkları bir 'cifir ilmi' vardı. Söylediklerine göre, bu hesabı yapıp çok önceden Adnan Menderes'in öleceği tarihi bilmişlerdi!

"Bunu 'cifir ilmi'ne göre, Said-i Nursî hesaplamıştı; 1980-1990 yılları arasında Mehdi gelecek, inkârcı felsefeyle mücadele edip, 2001 yılında zafer kazanacak ve İslâmı yeryüzüne hâkim kılacaktı. Olmadı.

"Ancak, Nur cemaati 'cifir ilmi'ne inanmayı sürdürüyor; onlara göre, kıyametin tarihi 2056!"

"Bu durumda ben, (kıyamet yılını 2228 diye açıklayan) Edip Yüksel'e inanmayı tercih ederim!.." (A.g.e., s. 18)

Yığınla soru işaretleri

Evet, Soner Yalçın'ın "Efendi-2" isimli kitabının daha ilk sayfalarında yer alan Said Nursî, Nur Risâleleri ve Nur

talebeleriyle bağlantılı ifadeler (iddialar) aynen böyle...

Bu ifadelerin altında veya üstünde hiçbir kaynak ismi verilmiyor. İddialar tamamıyla söylentiye ve kulaktan dolma bilgilere dayandırılmış.

Neticede, hakikatin ruhundan, gerçeğin özünden o derece uzaklaşmış ki, okuyunca hayret etmemek elde değil.

Dahası, bunca reklâmı, tanıtımı yapılan, büyük tirajlı gazetelerde sürmanşet haberlerle duyurusu yapılan kitabın, demek ki ilmî ciddiyeti, fikrî seviyesi bu kadarmış diyerek, gayr-ı ihtiyari esefleniyorsunuz.

Hayret ve taaccüp edilecek bir başka nokta şudur ki, araştırmacı-gazeteci olduğunu iddia eden kitabın yazarı, ilmî tenkitlere ve seviyeli eleştirilere dahi açık değil. Bu gerçeği, Efendi-1'de bütün açıklığıyla gördük. O kitaptaki saçma iddialara (Said Nursî'nin bütün hayatında sıkı bir İttihatçı olduğu iddiası gibi) kaynağından verdiğimiz cevaplara aldırış etmemenin yanı sıra, Efendi-2'de ise yaptığı yanlışları, düştüğü hataları dahi avukat gibi savunmaya yönelmiş durumda.

Yazarın canhıraş gayretinden anlaşıldığı kadarıyla, önemli olan kimi Yahudileri, Sabetay Sevi'yi ve Sabetaycı olarak bilinen kimseleri alabildiğine öne çıkarmak, onların ne büyük hizmetlerde bulunduğunu cilalayıp parlatarak kamuoyunun nazar-ı dikkatine sunmak.

Bunun dışında kalanlar ise, varsın zihinlerde karmakarışık bir vaziyette dursunlar; hiç dert değil.

Dolayısıyla, kitapta pekçok kimseye birtakım kulplar takılıyor, haklarında soru işaretleriyle dolu bilgi kırıntıları sıralanıyor ve hakikatin parlak yüzü siyah, ufunetli balçıklarla sıvanmaya çalışılıyor.

İşte, bu tuhaf gayretkeşliğin en bâriz delillerinden biri, yukarıdaki iktibasta gördüğünüz asılsız iddialardır.

Yarın, Soner Yalçın'ın Said Nursî'yle ilgili aslı astarı olmayan iddialarını cevaplarıyla birlikte tek tek ele almaya çalışalım.

Cifir ilmi, ebced hesabı nedir? (1)

(Kiminin büyüclükle irtibatlandığı, kiminin Ehl-i Şiâ'ya mal ettiği, Soner Yalçın gibi kimilerinin de Yahudilerin "Kabala"sına dayandığı ebced ve cifir ilmi hakkında, kısa da olsa açıklayıcı bazı bilgileri sunarak başlamakta fayda var.)

Cifir ve ebced...

Çoğu zaman ikisi birlikte kullanılan ebced ve cifir arasında bazı nüanslar var.

Ezberlemede kolaylık olsun diye Arap (eski Sami) alfabesinin ilk harf grubunu teşkil eden "ebced" kelimesi, aynı zamanda harflere ayrı ayrı rakam değerlerinin eklenmesiyle yapılan bir çeşit hesap ve tarih düşürme ilmidir.

Cifir ise, bağlantılı olduğu "ebced"ten daha kapsamlı ve daha ileri boyutlu bir ilim tarzıdır.

Cifir ilminde kullanılan harf veya kelimenin Arapça olması şart değil. Farsça, Süryanice, İbranice ve hatta Türkçe olan tâbir ve kelimelerden de cifir metoduyla birtakım mânâlar istihraç edilebiliyor.

Çığır açan âlimler

Müslümanlıktan asırlar önce kullanılan bu ebced ve cifir ilmi, İslâm tarihi boyunca da hep kullanılagelmiş.

Peygamber (asm) soyundan gelen Cafer-i Sâdık olmak üzere, Muhyiddin-i Arabî, Necmeddin-i Kübrâ, Niyâz-i Mısırî ve Üstad Bediüzzaman Hazretleri gibi birçok İslâm âlimi ebced ve cifir ilmi üzerinde durmuş, eserlerinde yeterince yer vermişlerdir.

Her biri Kur'ânî bir çığır sahibi olan bu âlimler, özellikle tefsir ettikleri âyet ve hadislerin sarîh mânâlarının yanı sıra,

ebced ve cifir metodunu da kullanarak, sarîh mânâ tabakasının altındaki işarî ve remzî mânâları da açmaya ve açıklamaya çalışmışlardır.

Üstelik, bu yaptıklarını “Kur’ân’ın şânına uygun” bir hizmet metodu olarak görmüş ve aynı şekilde savunmuşlardır.

İkinci Bölüm

Delilsiz iddialara cevap

Soner Yalçın’ın “Efendi-2” isimli kitabında yer alan asılsız iddialardan birinde şöyle deniliyor: “Said-i Nursî cemaati içinde dışarıya hiç sızdırılmamaya çalıştıkları bir ‘cifir ilmi’ vardı.”

Cevap: Bu uçuk iddianın dayanağı nedir? Neden kaynak ismi verilmiyor. Böyle uluorta söylenen söze hiç itibar edilir mi? Edilirse şayet, kim bilir başkası da “Efendi”nin yazarı hakkında neler söyler, neler...

O takdirde, bu tür söylenti ve iddialara da inanmak mı lâzım gelir? Ki, yazar Soner Yalçın’ın kendisi de yer yer köpürüyor, hatta ateş püskürüyor, kişiliğiyle ilgili dolaşan söylentilere...

Peki, o zaman yaptığı bu sorumsuzluğa ne demeli?

Hem, cifir ilmi “cemaat içinde” niçin gizlensin ki?

Bilâkis, tersi bir durum söz konusu...

Kudsî temeli Kur’ân’a, Hadis’e dayanan, ilmî üstadlığını Hz. Ali’nin (ra) yaptığı, aynı ilmî çığırda büyük İslâm âlimlerinin yürüdüğü bir cifir ilmini, Nur talebeleri neden gizlesin?

Bunun geçerli bir mantığı olabilir mi?

Anlaşıyor ki, sayın yazar—hakkında çok şey yazdığı—Said Nursî’nin Külliyyatına zahmet edip de hiç bakmamış bile...

Baksaydı şayet, başta Birinci Şuâ olmak üzere, 8. Lem'a, 18. Lem'a, 28. Lem'a ve bilhassa Sikke-i Tasdik-i Gaybî isimli eserinde, cifir ilmi hakkında yeterince bilgi bulabilirdi.

Ayrıca, Said Nursî'nin "Rumuzât-ı Semâniye" isimli bir eseri de vardır ki, neredeyse baştan sona "huruf-u Kur'ân"a dair bilgileri ihtiva ediyor. Yazarın bundan da haberi yok.

Habersiz, bilgisiz; ama, iş ahkâm kesmeye gelince de üzerine kimse yok.

Sevsinler sizin ilimsellik-bilimsellik ilkenizi ve de "araştırmacı-gazetecilik" afra tafranızı.

Meğer, ne kadar da çürük ve esassız bir duvara yaslanmışsınız... * * * Saçma bir diğer iddia: "...Söylediklerine göre, bu hesabı (cifir hesabı) yapıp çok önceden Adnan Menderes'in öleceği tarihi bilmişlerdi! Bunu 'cifir ilmi'ne göre, Said-i Nursî hesaplamıştı; 1980-1990 yılları arasında Mehdi gelecek, inkârcı felsefeyle mücadele edip, 2001 yılında zafer kazanacak ve İslâmı yeryüzüne hâkim kılacaktı. Olmadı."

Cevap: Kendince "Said Nursî cemaati"ne mensup kişilerin fikirleriyle alay etmeye çalışan Soner Yalçın'a sormak lâzım: Bilgi kaynağınız nedir? Niçin belirtmiyorsunuz? Yoksa siz de "Söylediklerine göre..." diye başlayıp ipe sapa gelmez iddiaları sıralamayı marifet bilenlerden misiniz?

Evet, Said Nursî—Kur'ân'a dayanarak ve her defasında Allah'a sığınarak—eserlerinde ebced hesabı ve cifrî yorumlarla ileriye yönelik bazı tarihleri zikrediyor.

Ancak, iddiada yer aldığı şekliyle Mehdi hakkında 1980-1990-2001 gibi tarihler tamamen uydurma ve yakıştırmadan ibarettir. Aynı iddiayı sürdüren varsa, kaynak ismi belirtmek ve delilleri ortaya koymak durumundadır. Aksi halde Nursî'ye iftira edilmiş olur.

Böyle yanlış bilgiler isnad ederek, ardından da aynı katmerli yanlışlar üzerine birtakım hükümler bina ederek Said Nursî ve talebelerini karalamaya, küçük düşürmeye çalışmanın adı "ilmî araştırma" falan değil; başka bir şeydir. onu söylemeye de terbiyemiz müsaade etmiyor. Asılsız iddialara, kaynağından cevaplar vermeye devam...

Said Nursî ve cifir ilmi (2)

Üstad Bediüzzaman, Kur'ân'ın kısmî tefsiri olan Nur Risâlelerinde, yer yer ebced ve cifir ilmine de müracaat ederek bazı istihraçlarda (mânâ çıkarsamalarında) bulunmuştur.

Ağırlıklı olarak "bir derece mahrem" tuttuğu Birinci Şuâ, 8., 18. ve 28. Lem'a gibi eserlerinde kullandığı ebced ve cifir ilminin, hakikatte "makbul ve umumî bir düstur-u ilmî ve bir kânun-u edebî olduğu"nu ifade eden Üstad Bediüzzaman, bu gerçeğin pekçok delilinden nümûne için beş tanesini şöylece beyan ediyor:

Birincisi: Said Nursî, ebced ve cifir ilminin makbuliyeti noktasında öncelikli en büyük delili Kur'ân'dan ve Hadisten getiriyor.

Kaynağı belirtilen sahih hadislere göre, Benîsrail âlimlerinden bir kısmı Hz. Peygamber'in (asm) huzuruna gelmişler ve Kur'ân'daki—Elif, Lâm, Mim... gibi—"huruf-u mukataa"ya dair cifir ilmiyle sohbede bulunmuşlar. Sohbede "Yâ Muhammed! Senin ümmetinin ömrü azdır" diyen bu âlimlere, Hz. Muhammed (asm), sâir sûrelerin başındaki mukatta harfleri de okuyarak onları susturmuş. (Bkz: Birinci Şuâ, 24. Ayet, "İzahtan evvel mühim bir ihtar" bölümü. Ayrıca bkz: İbn-i Kesîr, Tefsîrül-Kur'ani'l-Azîm: 1:38; Tefsîrüt-Taberî, 1:71-72; Süyûtî, ed-Dürrül-Mensûr, 2:722.)

Yine aynı kaynakta, "Herbir âyetin mânâ mertebelerinde bir zâhiri, bir bâtını, bir haddi, bir muttalai vardır" şeklindeki bir başka Hadis-i Şerifi hatırlatan Üstad Bediüzzaman, bunun mânâsını da şu sözlerle tefsir ediyor: "Bu dört tabakadan her birisinin (hadisçe tâbir edilen) fûrûatı, işârâtı, dal ve budakları vardır" meâlindeki hadisin hükmüyle, Kur'ân hakkında nazil olan bu âyet-i kudsiye fer'î bir tabakadan ve bir mânâ-yı işârîsiyle de Kur'ân ile münasebeti çok kuvvetli bir tefsirine bakmak, şe'nine bir nakîse değil, belki o lisanül-gaybdaki i'câz-ı mânevîsinin muktezasıdır." (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 86.)

İkincisi: Said Nursî, cifer ilminin makbuliyetine ikinci delili Hz. İmam-ı Ali'den getiriyor. onun okuduğu "Celcelûtiye" isimli kasidesi için "baştan nihâyete kadar bir nevi hesab-ı ebcedî ve cifer ile telif edilmiş ve öyle de matbaalarda basılmış" diyor.

Üstad Bediüzzaman'ın ebced ve cifer ilmine dair sıralamış olduğu diğer deliller ile ilgili ifadeleri ise, aynen aşağıdaki gibidir.

Üçüncüsü: "Câfer-i Sâdık (r.a.) ve Muhyiddin-i Arabî (r.a.) gibi esrâr-ı gaybiye ile uğraşan zatlar ve esrar-ı huruf ilmine çalışanlar, bu hesab-ı ebcedîyi gaybî bir düstûr ve bir anahtar kabul etmişler."

Dördüncüsü: "Yüksek edipler, bu hesabı, edebî bir kânun-u letafet kabul edip eski zamandan beri onu istimal etmişler. Hattâ letafetin hatırı için iradî ve sun'î ve taklidî olmamak lâzım gelirken, sun'î ve kastî bir surette o gaybî anahtarların taklidini yapıyorlar."

Beşincisi: "Ulûm-u riyaziye ulemasının münasebet-i adediye içinde en lâtif düsturları ve avamca harika görünen kânunları, bu hesab-ı tevafukînin cinsindendirler."

Sonuç: "...İşte, madem bu tevafuk-u cifrî ve ebcedî, bir kânun-u ilmî ve bir düstur-u riyazî ve bir namus-u fitrî ve bir usul-ü edebî ve bir anahtar-ı gaybî oluyor. Elbette, menba-ı ulûm ve maden-i esrar ve fitratın tercüman-ı âyât-ı tekviniyesi ve edebiyatın mucize-i kübrâsı ve lisanü'l-gayb olan Kur'ân-ı Mucizü'l-Beyan, o kânun-u tevafukîyi, işârâtında istihdam, istimal etmesi i'câzının muktezasıdır." (A.g.e., s. 88.)

Üçüncü Bölüm

Saçma ötesi bir iddia

Efendi-2 isimli kitapta saçma iddiadan da öteye giden ve alaycı bir üslûpla yazıya dökülen ifadelerden biri de şudur: "...Nur cemaati 'cifer ilmi'ne inanmayı sürdürüyor; onlara göre, kıyametin tarihi 2056! Bu durumda ben, (kıyamet yılını 2228 diye açıklayan) Edip Yüksel'e inanmayı tercih ederim!.."

Cevap: Aslında her yönüyle sırtan ve alabildiğine cıvıklaşan bu tür söz ve iddiaları ciddiye almaya bile gerek yok.

Yazara göre, Nur cemaatinin cifer ilmiyle hesapladığı Mehdi ve kıyamet ile ilgili tarihlerde yanılmışlar, açığa düşmüşler, ama bir yandan da o yanıltıcı cifer ilmine inanmayı sürdürüyorlarmış....

Sen kalk, en ağır isnat ve ithamın kaynağını belirtme, sonra da kıyamet yılını daha ileri tarihte veren kişiyi bir cemaate tercih ettiğinden dem vurarak, işi çocuk oyuncağına çevir.

Madem öyle, meselâ bir başkası çıkıp da kıyamet yılını cifer-ebced hesabıyla daha ileri bir tarihe, meselâ 3228'e uzatırsa, yazar efendi acaba eski tercihini terk mi edecek?

Böyle saçmalık olur mu?

Şiracının şahidi...

Soner Yalçın imzasıyla çıkan Efendi isimli kitap serisinde, şüphesiz kaynağı belirtilmiş pek doğru bilgiler ve isabetli yorumlar da var.

Fakat, özellikle Said Nursî hakkında kitapta yer verilen bilgilerin, yapılan yorum ve değerlendirmelerin hemen tamamı sağlam dayanaktan yoksun olup sağlıksızdır.

Öyle ki, zaman zaman kendinize "Acaba, bu tavır kasten mi takınılmış?" diye, soramadan edemiyorsunuz.

İşte, bu noktada haklılığımızı gözler önüne serecek "kapı gibi" bir misâl.

Efendi-2 isimli kitabın 96. sayfasında “Kabala ve Said-i Nursî” başlıklı bir bölüm yer alıyor.

Bu bölümün hemen başında, cifir ilmini kudsî kaynaklara dayandırarak kullanan Said Nursî'nin, güyâ bu ilmi “Kabala”dan aldığını ima eden yazar, ne tuhaftır ki, “Said-i Nursî'nin Lem'alar'ından bir alıntı yapalım” dediği yerde, aynen şu kaynak ismini veriyor: “Turan Dursun, Müslümanlık ve Nurculuk, 1996, s. 130.”

El-insaf yahu!

Said Nursî hakkında sayfalarca yazı yazacaksın. onu kendi eserlerinden değil de, başka kaynaktan öğreneceksin. Dahası, hakkında ne kadar saçma iddia varsa, kitabında bunlara yer vereceksin...

Ama, şöyle bir zahmet edip de herhangi bir kitabına dahi bakmayacaksın; üstelik iktibas olarak da, gidip bir başka müfterinin kitabından alıntı yapacaksın. Sonra da, Said Nursî'yi ona düşmanlık edenlerin sözleriyle tutup yargılayacaksın. * * * Aziz okur! Soner Yalçın'ın âlâ-yı vâlâ ile piyasaya sürülen ve Said Nursî'nin naaşı konusuyla gazetelerde sansasyonlara yol açan şu “Efendi” isimli kitabı üzerinde durmaktan ve eleştirilerde bulunmaktan inanın bana artık gına geldi, ikrah geldi.

İşte, bu halin açık bir sebebini görüyorsunuz...

Yazar, Said Nursî'nin bugün her tarafta bulunan ve baskı rekorları kıran kitaplarından doğrudan iktibas yapmak yerine, kalkıp Turan Dursun'un iftiranâmesinden alıntı yapıyor ve bundan bir hüküm çıkarmaya çalışıyor.

O Turan Dursun ki, vaktiyle adı “Komünist Müftü”ye çıktığı için, daha çok din düşmanları tarafından alkışlanageldi.

Aynı kişi, 1960'ların başında 27 Mayıs cuntacılarının talebi üzerine Neda Armaner ile birlikte Nurculuk aleyhtarı bir çalışmanın içine girdi. Kitaplar yazdı, konuşmalarda bulundu.

Ve aynı kişi, 1990 yılında fâili meçhûl bir cinayete kurban gittiği halde, Soner Yalçın tarafından 1996'da, yani ölümünden altı yıl sonra yeni baskısı yapılmış olan kitabını kaynak eser diye gösteriyor. Neyin kaynağı diye? Cifir ilminden söz eden Said Nursî'nin “Lem'alar” isimli ve bir sayfa sonra da “Sikke-i Tasdik-i Gaybî” isimli eserinin kaynağı diye...

Oysa, Turan Dursun, o iftiranâme gibi kitabı bundan tam 45 sene önce kaleme aldı. Üstelik, bir kanlı ihtilâl ortamında. Dahası, naaşı bile mezarından çıkartılarak meçhûle götürülmüş bir zâtın eserleri hakkında.

Sevsinler sizin bu “araştırmacı gazetecilik” tarzınızı... * * * Burada şunu da belirtelim ki, Turan Dursun, Said Nursî'nin cifir ilmiyle ilgili sözlerini kesinlikle değiştirerek ve çarpıtarak kitabında yayınlamış.

Said Nursî'nin “Kabala”dan etkilendiği iddiasında bulunan Soner Yalçın'ın şahidi de Turan Dursun olduğuna göre, varın gerisini siz tasavvur edin.

İlmî/fikrî seviyesi yerlerde sürünecek kadar düştüğünü gördüğümüz “Efendi” kitabıyla ilgili tenkidimize bir sonraki yazıda

Said Nursî ve cifir ilmi (3)

İtirazlara cevap

Bazı mahrem eserlerinde ebced ve cifir ilmi metoduyla telif çalışması yapan Üstad Bediüzzaman'a, geçmişte olduğu gibi günümüzde de bazı kimseler itiraz etmişler, hatta şiddetli tenkitlerde bulunanlar da olmuş.

Bunlara gâyet mâkul ve vâzih bir lisanla cevaplar veren Üstad Bediüzzaman, bu gibi işârî ve remzî mânâlara itiraz edilmemesi, hele hele bunların inkârı cihetine asla gidilmemesi gerektiğini şu sözlerle ihtar ediyor: “Biz demiyoruz ki: ‘Âyetin mânâ-i sarihi budur.’ ta hocalar ‘Fihi nazar’ desin. Hem, dememiştir ki: ‘Mânâ-i işarinin külliyesi budur.’ Belki diyoruz ki: ‘Mânâ-i sarihinin tahtında müteaddit tabakalar var. Bir tabakası da, mânâ-i işari ve remzidir. Ve o mânâ-i işari de, bir küllidir; her asırda cüz'iyatları var. Ve Risâle-i Nur dahi, bu asırda, o mânâ-i işari tabakasının külliyyetinde, bir

ferddir. Ve o ferdin, kasten bir medar-ı nazar olduğuna ve ehemmiyetli bir vazife göreceğine, eskiden beri ulema beyinde bir düstur-u cifri ve riyazi ile, karineler, belki hüccetler gösterilmiş iken, Kur'ân'ın âyetini veya sarahatini, değil incitmek; belki icaz ve belâgatına hizmet ediyor.

Bu nevi işaret-ı gaybiyeye itiraz edilmez. Ehl-i hakikatin nihâyetsiz işaret-ı Kur'âniyeden had ve hesaba gelmeyen istihraçlarını inkâr edemeyen, bunu da inkâr etmemeli ve edemez." (Sikke-i Tasdik-i Gaybî, s. 88.)

Dördüncü Bölüm

Soru çok, cevap yok

Kendince "Beyaz Müslümanların Büyük Sırrı" nı yazan Soner Yalçın, yaklaşık bin sayfayı bulan iki ciltlik "Efendi" kitabının sayfaları arasında sıklıkla tekrarladığı şu ifadeyi kullanır: "Diyorum ya, soru çok."

Gerçekten de, bu kitap serisinde yığınla soru cümlesi var. Öyle ki, okuyucuyu usandıracak, hatta kimilerini bunaltacak kadar...

Evet, "Efendi"den soru çok; ama, maalesef doğru dürüst bir cevap yok.

Bu halin bir sebebini şöylece izah etmek mümkün: Zihinleri soru çengelleriyle allak bullak etmek, felsefî cereyanların marifetidir. Buna mukabil, semavî, yani İlâhî mesajlara dayanan düşüncelerde ise, sorudan çok cevap var, izahât var.

Dolayısıyla, okuyucunun kafasını soru cümlecikleriyle doldurup zihnini bulandıran "Efendi" isimli kitabın, ruh ve mânâ itibarıyla dayandığı cereyan, arzîdir, beşerîdir, dünyevîdir, felsefîdir.

Evet, kitapta çokça dinden, tasavvuftan, sufilikten, mistisizmden, tarikatlerden söz edilmesine rağmen, üslûp, ifade ve işleyiş, alabildiğine felsefî tabiatlıdır. Zira, konuya hakim olmayan okuyucunun zihninde, cevapsız kalan soru ifadeleri sürüler halinde dolaşır durur.

Dikkat! "Kaynakça"da Risâle-i Nur yok

Adı geçen kitabın yazarı, yaklaşık yirmi yerde adından söz ettiği Said Nursî hakkında da hep soru işaretleri bırakarak gidiyor. Meselâ:

* Said Nursî, cifir ilmi konusunda Kabala'dan etkilenmiş olabilir (mi?)

* Said Nursî'nin naaşı Akdeniz'e atılmış olabilir (mi?)

* Said Nursî, Mehdi'nin çıkışı ve kıyamet tarihlerinde yanılmış gibi...

* Said Nursî'nin avukatı İlim Yayma Cemiyeti kurucusu Seniyüddin Başak'ın asıl niyeti neydi?

* Cüneyt Zapsu'nun dedesi Abdurrahim Zapsu ile Said Nursî arasındaki samimiyetin sebebi neydi? (Not: Kitapta, dede Zapsu'nun Abdurrahim olan ismi, istisnasız olarak bütün sayfalarda "Abdurrahman" diye yazılmış.)

* İslâm Demokrat Parti Başkanı Cevat Rifat Atilhan, Said Nursî'ye neden hayranlık duyuyordu? (Not: Said Nursî, bu 1951'de kurulan bu partiye en ufak bir yakınlık göstermedi; hatta siyaseten aynı düşünmediklerini Emirdağ Lâhikasındaki bir mektubunda beyan etti.)

* "Düşünsenize 'Said-i Kürdî' nasıl 'Said-i Nursî' oldu?"

Evet, bu minval üzere sürüp giden soru işaretlerini Efendi kitabından çıkarıp sıralamak mümkün.

Ama, bu suâllerin üzerinde durulacak, ciddiye alınacak pek bir kıymet-i harbiyeleri yok.

Zira, kitabın yazarının da Said Nursî konusunda ilmî ciddiyete dayanan hiçbir çalışması, araştırması bulunmuyor.

Burada mübâlağa ettiğimizi düşünen varsa, lütfen buyursun da şu anlı şanlı “Efendi-2” isimli kitabın “Kaynakça” bölümüne baksın. Bakanlar hayretler içinde görecektir ki, 130 adet kitabın müellifi olan Said Nursî’ye ait bir tek kitabın ismi zikredilmiyor.

Oysa, kitabın muhtevasında belki yirmi yerde Said Nursî’den söz ediliyor; yargılanıyor, sorgulanıyor, hakkında yığın yığın soru işaretleri sıralanıyor, hatta güyâ Risâlelerinden bazı sözler aktarılıyor.

Ama ne yazık ki, bu bilgilerin hiçbiri sağlıklı değil. Çünkü, iktibaslar, aktarmalar falan, tamamı dolaylıdır. Üstelik, bu alıntılar da Turan Dursun, Neda Armaner ve Faik Bulut gibi Nur hareketinin muarızı olarak şöhret yapan isimlerin kitaplarından yapılıyor.

Böylesi bir işin neresinde ciddiyet, neresinde samimiyet eseri var?

“Bilinmeyen gerçek” bu mu?

Efendi’nin yazarı, kitabın 395. sayfasında Said Nursî’nin mezarıyla ilgili olarak, kendince hiç bilinmeyen bir gerçeği “ilk kez” açıklıyormuş.

Güyâ, Said Nursî’nin naaşı 12 Temmuz 1960 gecesi uçaktan Akdeniz’e atılmış.

Bermutat olduğu üzere, “kaynak” ismi yine belirtilmeden şu iddiada bulunuluyor: “Yeri gelmişken Said-i Nursî’yle ilgili bilinmeyen bir gerçeği ilk kez bu kitapta açıklıyorum: Said-i Nursî 23 Mart 1960’da Urfa’da vefat etti. İsteği üzerine Halilürrahman Camii haziresine defnedildi. 27 Mayıs 1960 askeri müdahalesinden sonra, ‘Mezarı siyasi bir sembol haline getiriliyor’ iddiasıyla, 12 Temmuz’da mezarından çıkarıldı ve bilinmeyen bir yere götürüldü. Bugüne kadar bilinmeyen yerin Isparta olduğu söyleniyor ve yazılıyordu. Doğrusu şudur: Mezardan çıkarılan Said-i Nursî’nin tabutu Kıbrıs açıklarında denize atıldı. Evet, Said-i Nursî’nin cesedi Akdeniz’e atıldı. Bu nedenle Said-i Nursî’nin cesedi bulunamamaktadır.”

Oysa, tâ kırk kûsûr sene evvel ortaya atılan bu rivâyet, Soner Yalçın’dan menkul değil. Üstelik, bunun aslı astarı da yok. Tamamen bayatlamış bir söylentiden ibaret.

Söylentiye ilk çıkararak kişi ise, daha evvel de belirttiğimiz gibi, darbe heveslisi kurmay albay Talat Aydemir’dir. Sağda solda ilk kez o anlatmış. Daha sonra tarihçi İsmet Bozdağ, Ethem Menderes’ten böyle bir rivayeti dinlediğini yazdı.

Halbuki, eldeki yazılı/sözlü bütün deliller, bilgiler, belgeler, tutanaklar ve hayatta olan/olmayan bütün şahitlerin ittifakıyla, Bediüzzaman Said Nursî’nin naaşı (mezarı) “Isparta’da bir yerde” bulunuyor.

Daha evvelki bir yazımızda bu konuyu enine boyuna işlediğimiz gibi, burada tekrara girmeye gerek duymuyoruz.

İşte, birkaç gündür üzerinde durduğumuz Efendi isimli kitabın Said Nursî ile ilgili bölümlerin hiçbirinde, ne yazık ki ilmî ciddiyete, fikrî dürüstlüğe rastlayamadık. Aynı kitapta, değişik konularda bazı doğru bilgiler, belgeler bulunmakla beraber, genel olarak kafa karıştırıcı, zihinleri bulandırıcı asılsız söylentiler ve mesnetsiz iddialar yer alıyor.

Kitabın büyük reklâmlarla ve etkili bir pazarlama yöntemiyle çok satması, içindeki bilgilerin de doğru ve ciddî olduğunu göstermez.

Said Nursî ve cifir ilmi (4)

Bazı eserlerinde sınırlı ve konrollü şekilde cifir ilmine de müracaat Said Nursî’yi Yahudilerin “Kabala”sıyla irtibatlandırmaya çalışan Soner Yalçın’ın, bu düşünce ve çabasında ne derece ciddî ve güvenilir olduğu, aşağıdaki mukayeseden bir derece anlamak mümkün.

Said Nursî, meselâ Dokuzuncu Lem'a'da cifir ilmi hakkında sorulan bir suâle cevap verirken, şu ifadeleri kullanıyor:

"...İlm-i cifir, meraklı ve zevkli bir meşgale olduğundan, vazife-i hakikiyeden alıkoyup meşgul ediyor. Hattâ, kaç defadır esrâr-ı Kur'âniyeye karşı o anahtar ile bazı sırlar açılıyordu; kemâl-i iştîyak ve zevk ile müteveccih olduğum vakit kapanıyordu. Bunda iki hikmet buldum: Birisi, "Lâ ya'lemü'l-gaybe illallah/Gaybı Allah'tan başkası bilemez" yasağına karşı hilâf-ı edepte bulunmak ihtimâli var. İkincisi..." * * * Soner Yalçın ise, Said Nursî'nin aynı ifadelerini çarpıtarak ve mânâsını değiştirerek 45 yıl evvel kitabında iktibas eden Turan Dursun'un kitabından (suyunun suyunun suyu misâli) bakın ne şekilde naklediyor:

"Bu cifir işi ('Kabala da diyebiliriz.' Soner Yalçın), meraklı ve zevkli bir iş olduğu için, insanı gerçek görevinden uzaklaştırır, boş yere meşgul eder. Bir kere bu "Lâ ya'lemü'l-gaybe illallah/Gaybı Allah'tan başkası bilemez" âyetine karşı edep dışı bir davranıştır." (Turan Dursun'un kitabından naklen, Efendi, s. 96.)

Kaynak: EuroNur / www.SaidNursi.de